

[Hans Knudsen.]

men derudover skal jeg holde mig til bestemmelserne i statsskattelovsforslaget, idet det ærede medlem hr. Kai Jensen senere vil præcisere vort partis standpunkt til den kommunale beskatning og til ejendomsbeskatningen.

Til indledning vil jeg gerne udtale min påskønnelse af, at den højtærede finansminister har fremmet det omfattende forarbejde med denne skattereform så meget, at vi ikke alene har fået lovforslagene fremsat i denne samling og får dem behandlet her i tinget, men at vi også allerede i forsommeren forhåbentlig kan indlede det udvalgsarbejde, som efter sagens natur må blive temmelig omfattende. Udvalget kan vel ikke nå langt med sit arbejde, før denne samling slutter, men vi må da til efteråret tage fat på det mere dybtgående arbejde.

Jeg kan sikkert uden at blive modsagt fastslå, at der med disse reformforslag foreligger et forhandlingsgrundlag, og at der er gjort et forarbejde, som ikke alene gør det rimeligt, men også vil gøre det til en forpligtelse for folketinget nu at imødekomme de krav om en bedre skattelovgivning, som gang på gang er blevet rejst. Det er i år 17 år, siden den store skattelovskommission blev nedsat. Det var et temmelig omfattende arbejde, der blev pålagt denne kommission, og man har vist også lov til at sige, at kommissionen ikke havde særlig gunstige betingelser at arbejde under. Jeg tænker ikke alene på den afbrydelse, som krigsårene medførte, men først og fremmest på hele den udvikling af vor beskatning, der har fundet sted, mens skattekommissionen arbejdede. Indkomstgrundlaget for skatternes udskrivning ændredes i disse år fuldkommen, og samtidig blev svaghederne i det bestående system mere og mere fremtrædende, og der opstod efterhånden nye uretfærdigheder i skattefordelingen. Alligevel lykkedes det kommissionen at gennemføre sit arbejde. Den første del af kommissionens betænkning forelå i 1948, og i sommeren 1950 forelå anden del af betænkningen, der på en række områder viste vej til et bedre skattesystem. Det var tillige en betænkning, som i en række udførlige beregninger afslørede den uretfærdighed, som stadig består, og som stadig forøges i skatternes fordeling. Jeg skal ikke opholde mig længe ved

den kendsgerning, at der hengik det meste af 3 år, efter at den sidste del af betænkningen var fremkommet, hvor der ikke af den daværende regering blev taget stilling til kommissionens betænkning. Jeg skal heller ikke opholde mig ved den kendsgerning, at den foregående regering, da den omsider mødte med et såkaldt reformforslag, kun kom med forslag til en statsskattelov, hvor man for det første ikke havde rørt ved den uretfærdighed, der ligger i selve skattefordelingen, og for det andet heller ikke havde taget stilling til det efter min mening meget afgørende problem om udgiftsfordelingen mellem staten og kommunerne, skønt man dog var klar over, at det nye statsskattelovsforslag ikke kunne gennemføres, før den såkaldte byrdefordeling staten og kommunerne imellem var klaret.

Nu er alt dette overstået, og der foreligger her i dag en samling lovforslag, der som helhed betragtet virkelig betyder en skattereform, og som efter mit skøn og min overbevisning virkelig kan give os, hvad den langt overvejende del af befolkningen længe har ønsket og krævet, nemlig en skattelovgivning, der opfylder de tre mest fundamentale krav til retfærdighed. For det første: at der bliver færrest mulige skatte love, som er forholdsvis lette at administrere, og hvis virkninger er lette at overse for skatteyderne. For det andet: at disse skattelove fordeler skatterne mellem skatteyderne på en sådan måde, at der virkelig bliver taget hensyn til skatteevnen, og for det tredje: at disse skattelove er således affattet, at de, når samfundets behov for skatter er stort, således som det er for tiden, ikke hemmer, men derimod kan fremme lysten hos skatteyderne til at øge deres indkomster og dermed sætte produktionen i vejret. Jeg finder, at disse tre krav til en skattelovgivning er de væsentligste.

Dertil kommer en række andre formål, som skattelovgivningen må opfylde, og der kan måske være grund til lige at fremhæve, at beskatningen bør ske under en sådan form, at den begunstiger sparsomhed og dermed opsparing. Hvis man vil holde fast ved, at skattelovgivningen skal opfylde disse hovedformål, må man også gå ind for de nye skattetekniske bestemmelser, som netop tager sigte på, at disse hovedformål opfyldes, og man må